

מתיקות השבת

ונחמת ישראל

יו"ל ע"י ישיבת 'חיים של תורה - לובלין' פעידה"ק ירושלים ת"ו | בראשות הגאון רבי מנחם ברוך יאווע שליט"א תלמידו של מרן פוסק הדור בעל 'שבת הלווי' זצוק"ל

לרפואת הרה"ח ר' משה-יואל בן רחל שליט"א

משיחותיו של מורינו ראש הישיבה שליט"א

מתיקות הויסנים

למה אתה צועק?!

לכבוד מערכת הגליון שלום וברכה. ברצוני לפרסם מעשה שארע עמי לתועלת הרבים: בתור בחור צפיתי מאד להכנס תחת הרקס ולזכות בבנים, שיש לי חביבות גדולה מאד כלפיהם. והנה זכיתי להתחתן אך לא זכיתי לזרע של קצמא. עברו כמה שנים מאז נשואי, שנים שהיו נראים לי כעשרות שנים מרב צפיתי הגדולה לבנים, ובהם הייתי מלא כבאב וצער גדול כאשר אני חסוד בנים.

במשך השנים הללו, הרבנו מאד בתפלות ותחנונים ועדן לא נושענו. בערב שבת של ראש חודש סבת תשע"ט - שבת-הנקה, נסעתי יחד עם נות ביתי למרון כדי לשפוך את צקוני לבנו לפני ה' על ציון הרשב"י.

והנה בשהייתי בציון פגשתי בספר שיצא לאור על ידכם, הנקרא 'מתיקות המועדים - חזקה'. ישבתי ועינתי בו על כחה של הוודאה לה' ואורו עיני; נגשתי לציון, וקראתי את המזמור שאומרים מול נרות החנכה: 'מזמור שיר חזקת הבית לדוד'. ואמרת: 'רבונו של עולם! מה בצע בדמי ברדימי אל שחתי', מה התועלת לפניך שאשוב לאדמתי בלי להשאיר המשפחה אחרי חיללה'. 'היודך עפר הידיד הממתק?!' אמה הרי כל כך מתענג כשנגיד מודים לה ואם תתן לי בנים אני מבטיח לזעק לך הודאה'.

סימתי את תפילתי מתוך הרגשה טובה שהתפלה עשתה פרי. ואכן לשמחתי העצומה, בערב חזקה תש"פ זכיתי לבן וזכר אחרי ששנים של צפיה ועוהה. ומחתי הייתה עצומה וגדולה לאין שיעור, ובימים הברית שחל בב' דר"ח סבת נר שביעי של חנכה, מיד לאחר הקדיש שאמר הברית, קימתי את הבטחתי ויעקתי בקול גדול לעיני כל הנוכחים: 'רבונו של עולם, אני מודה לך! הצלת אותי ממצאת מהעולם עריי, 'הודו לה' כי טוב כי לעולם חסוד'.

לאחר הברית, ראיתי שפניה של אשתי מביעות אכזבה. שאלתי לפשר הדבר, והיא הביעה את אכזבתה הגדולה מכך שזעקתי את ההודאה בקול רם. הסברתי לה שהשש שנים שהמתנו לבנו הזה הוכיחו לנו שהקב"ה

המשך המעשה בעמוד ד'

להנות מזיו המלך!

את המטל עלינו לצעד במדות הטובות אף על פי שאינם מפרשים בתורה כצוונים, וכך דרשו: 'והודעת להם' - זה בית חיייהם, את הדרך" - זו גמילות חסדים, "ולכו" - זו בקור חולים. ופרשו שם שבקור חולים הינו בחולה שהוא בן גילו, שבקורו הוא לוקח מהחולה אחד מששים מחליו. כי לאדם יש גאון שלא לגמל חסד עם מי שהוא בן גילו אלא רק למי שמבקר ממנו, וכשמבקר חולה שהוא בן גילו ומצטער בצער, החולה מתחזק מכך שרואה שאדם זה מכבדו ומשתתף בצער, אף על פי שהוא בן גילו.

לדון בכח הרועי!

"אשר יעשו" - זו לפנים משורת הדין, כי לא חרבה ירושלים אלא על שהעמידו דבריהם על דין תורה, הינו שכיון שקימו את מצוות התורה בלי להתבונן בשרשי המצוות, וכגון שקימו את מצות סכה מתוך שימת לב רק לקיים את הלכותיה ולא שמו לבם לשרשי המצוה - שהספה באה לגרם לנו הערכה לחסד הבית שהקב"ה נותן לנו בכל השנה, וכן עסקו בתורה רק בהבנת פשטי הלמוד ובלו לבוא ממנה לרובק במלך ה' - מתוך דקרו על רצון ה' ב'דברים' שלא כתובים במפרש בתורה, כגון שכאשר יהיה להם דין עם חבריהם - נהגו לפי ההלכה גרידא ולא השפילו לעשות לפנים משורת הדין.

"ואתחנן אל ה'... עלה ראש הפסגה ושאל עיניך... וראה בעיניך כי לא תעבר את הירדן הזה". הקב"ה אומר למשה רבנו: 'אתה צריך לראות בעיניך שלא תעבור את הירדן, אלא יהושע יכניס את עם ישראל במקומך ותתאזר במדת היותו'. כי התכלית מקל מה שמשע עסק בתורה היא, לרכש את מדת היותו שאותה רכש בתכלית השלמות בסוף ימיו.

כי כשאנו עוסקים בתורה ביכולתנו לעסק רק בהבנת פשט הלמוד, ובידנו להוסיף ולרובק במלך ה' נעצמו וללמוד ממדותיו.

משל למה הדבר דומה, למלך שהזמין את כל בני עירו לארמון מלוכתו, וכל מי שבא יכל לקבל מאכלים מבית המלך. היו בני אדם שבאו ולקחו את האכל מבית המלך והלכו לביתם,

והיו כאלו שישבו לאכל ליד המלך כי רצו לשבע מזיו פניו, ואף לאחר הסעודה התעכבו לרובק במלך בעצמו, כי הבינו שהמלך יכל לגלות להם היכן יש אוצרות באפן שייכלו להתעשר מהם.

אל תסתפק במים בלבד

הנמשל, עסק התורה דומה לכניסה לפרדס, שעליה אמר ר' עקיבא לתלמידיו: כשאאתם נכנסים לפרדס, אל תאמרו מים מים. כלומר אל תקחו מתורת ה' רק את השקל ההכרחי שהוא חסי התורה לדעת איך לא לשנות מה'אסור וההתר' - שבתורה - שחקים אלו דומים למים שהם מכרחים לאדם כדי שיוכל להתקיים - אלא תדבקו במלך ה' בעצמו. משום שאם אדם עוסק רק בלמוד פשטי התורה ואינו עוסק בחובות הלכות - לרובק בה' נותן התורה ולגלות את רצונו המסתתר בכל מצוה - הוא עלול לעבור על רצון ה'.

עגוה בבקור חולים

וכמו שדרשו חז"ל (ב"מ ל:) מפסוקי התורה

'שורת הדין' זו פשוט דיני התורה, וכזה יש לפעמים פסוק - שכשיש לאדם שגאה כלפי חברו הוא ישתמש בדיני התורה לרעה כלפי חברו להאשים אותו ולרדף אותו בכח דיני התורה, אבל 'אהבה מקלקלת את השורה', וכשיש לאדם אהבה לה' ולבריות - הוא מבין דברים נוספים חוץ ממה שכתוב בדיני התורה.

וכמו שעשה אברהם אבינו בעל מדת החסד ואהבת ה', שכשחביון שרצון ה' לשחט את בנו הסכים לעשות זאת מיד בלי שום שאלות, אף על פי שדיני התורה אוסרים לשחט בן אדם, וזאת משום אהבתו הגדולה לה' שקלקלה את השורה הפשוטה של דיני התורה וגרמה לו להסכים לעשות את רצון ה' המיחד אליו.

למה ללכת לבית דין?!

כך כל אדם שיש לו אהבת ישראל, הוא מבין

שראוי לו להפגנע ממחלוקות ומלתבע את הזולת לבתי דין על כל טענה שפגגו, אלא לדבק במדת התיאור גם כאשר דיני התורה מצדיקים אותו ומחייבים את חברו.

וכשאדם נוהג לפנים משורת הדין, יזכה שגם הקב"ה ינהג עמו לפנים משורת הדין ויצילו מכל חלי ומכל רע. וכזה האדם לא רק 'אכל את מאכלי המלך' שהם דיני התורה, אלא הוא דבק בזיו פניו של המלך ומגלה את אוצרותיו ומדותיו של המלך שהם מדות "דחום וחנון", וגם הוא מתנהג במדות נעלות אלו ומותר לחבריו.

האוצרות שבתפלין

ומצינו בדברי חז"ל (שבת לא), שראוי יותר לכבד ולקום לפני מי שהוא רוא שמים יותר מאשר מלפני אדם שעוסק הרבה בתורה, ומדוע? כי

הוא שמים בודאי גם עסק רבות בתורה, כי אין בור רוא חטא, אך יש לו מעלה יתרה שהוא דבק בה' ומגלה את אוצרות המלך ומדותיו המסתתרות בתורה, ואילו מי שרק עוסק בתורה בלי יראת שמים, הוא יודע את פשטי אורחא ואינו יודע את המדות של לפנים משורת הדין.

יכמו כן אדם שיודע רק את הלכות התורה, הוא מכון בהנחת התפלין רק לזכר את יציאת מצרים, אבל מי שמעמיק ומגלה את האוצרות שבתורה מבין שיש לכוון בהנחת התפלין על חסד הלב והמח, כמו שמנח בדברי השלחן ערוך (סי' כה), שבהנחת התפלין יש לשעבד את מחשבות הלב והמח לה' יתברך - שהתפלין מכונים כנגדם, כלומר שיש לשעבד לה' את מתנת המח והלב, כלומר להבין שהוא יתברך נתנם לנו ולהכיר לו טובה עליהם.

מה יש לשמח בהרבון?!

אנשים הרחוקים מהתורה ומהמצוות, שמי שיש לו אמונה ותמימות סופו ששב בתשובה ויכול להפך את כל טבעיו לטובה.

אמונה שלמה ביצד?

אך עלינו לדעת שמדת האמונה שהיא התנאי לגאולתו הפרטית של האדם, אינה רק להאמין בה' - שזה קיים גם אצל כל פושעי ישראל ואפילו אצל הגוים, שבזמני אמת גם הם מודים שיש דין ויש דין, ואפילו כל בר אנוש מבין בפנימיות לבו שכל מה שה' עושה הוא לטובה - אבל עקר אומנות האמונה הוא להיות נאמן לה' ולאהב אותו ולהאזיב אותו על אחרים, על ידי שנתבונן ויגדור מחסדי ה' שנותן לנו להם ללכל ובגד ללבש.

וכמו שאדם דואג לבניו ולבני ביתו מאהבתו אליהם, כך אדם צריך לחיות את ה' בכל לבו ונפש, ומתוך כך לראג לגדל ולקדש את שמו יתברך בעולם, וזה נקרא אמונה שלמה ואמתית.

הגמרא (סוף מכות) מספרת, שכשהתנאים ראו ששועלים יוצאים מבית המקדש כמו מכה, ור' עקיבא שחק מכה. כי היה חלוקי דעות ביניהם האם ראוי לככות ולהצטער מראית קיום הנבואות הרעות, או שיש לשמח מראית קיום הנבואות הללו, כי הם מעידים שגם הנבואות הטובות יתקיימו.

הבניה משמחת או מעציבה

משל למקום שרוצים לבנות בו בנין חדש, שבתחלה מהריבים את הבנין הישן וחופרים בעמק הארמה, ובזמנים אלו יש צער לעובדים ושבים ולבעלי הדירות הסמוכות מעפר ואבק, ומתסכנה שכרוכה בכך שיש באתו מקום בור של בניה שעלולים לפול בו חיליה, ויש שבוכים מהצער הזמני שריוך בבניית הבנין ויש ששמחים, כי צופים בשמחה שתהיה כאשר יבנה הבנין אחרי הצער שיש כעת.

כך כאשר התנאים ראו את נבואות הרבון הצטערו מכה, ואלו רבי עקיבא שמח כי צפה

מה יש לשמח בהרבון?!

עמדו מחוץ להיכל ונתנו פקודה למשרתים שלא יגישו שום אכל לשלחן המלך.

המלך שרצה לאכל שאל: מדוע לא מגישים לפניו מהמאכלים הערבים עליו? והסבירו לו ששרי המלך עשים זאת משום שאינו נותן להם ממון, מיד צוה המלך לחזור ולתת להם את הממון כמקדם.

לשבע מטוב...

הנמשל הוא: חז"ל אומרים שהקב"ה מתאנה לתפלתן של צדיקים, ועקר התפלה שאליה ה'

עלינו להרגיש שחסר לנו עבודת בית המקדש בפעל, ולא להסתפק בפנות של עבודת המקדש בעת אכילת הבשר ושתיית היין.

עצירת משכורות

משל למה הדבר דומה, למלך שקעס על עמו והפסיק מלתת להם את הממון היומי שהיה רגיל לתת להם, מה עשו שרי המלך? הכינו סעודה גדולה ממאכלים הערבים על המלך, וכשריחם הערב הגיע לאפו של המלך נכנס להיכלו כדי לסעד את לבו, אך שרי המלך

נפסק בשלחן ערוך (סי' תנא), שלא לאכל בתשעת הימים בשר ושללא לשתות בהם יין, ועלינו לא להסתפק בקיום הגזרה גירדא אלא להתבונן בעמק המנהג בה להבין שמטרת הגזרה הזאת היא כדי שנרגיש שחסר לנו את בית המקדש ששם אכלנו את בשר הקרבנות ושם נסכו את היין על גבי המזבח/

לכן גזרו שלא לאכל בשר ושללא לשתות יין, כי בעת אכילת הבשר ושתיית היין אני אמורים לזכר את עבודת הקרבנות ונסוך היין וכעת

מתיקות שיהי

תפילות

רבנו של עולם, רחם עלינו, וכמו שגזרתם לאבותינו את קץ גלות מצרים, כך תחיש לנו גאולה ויגנה לנו את בית מוקדשך כי נכסף נכספנו לשורת פניך בהבאת הקרבנות ובהקרה בחסדיך שעלינו בבריות בשרנו וכל אברי גופנו, כפי שגבר בעת ההתעסקות בבשר ובאברי הקרבנות, ובה נמלא את תאוותך, שעבודות כאלו המלאים בהודאה על חסדיך עולים לפניך לאשה ולחיים נוחות. כי זה קרוב לאלפים שנה שגלותנו התארכה ועדין לא נושענו, אבל ידענו אבינו שהאשמה בנו, שהמטכנו בשנאת חנם ולא נהגנו כלפי חברינו לפני משורת הדין, שמדות אלו היו סבת הרבון בית המקדש וירושלים, אבל על זה עצמו אנו מחלים את פניך שתתן בנו דעת לומר זה לזה ורק להטיב לבריות מתוך אהבת חנם, וכך נראה בקרוב בנחת ציון וירושלים אמן.

לבן המתחטא

ובתשעת הימים אנו דומים לבן המתחטא לפני אבינו, כך שאנו נמנעים מאכילת בשר ושתית יין, שבו אנו מונעים מהקב"ה את התענוג של ההודאה שבעת אכילת הבשר ושתית היין, והקב"ה מצטער מקך ושואל: מדוע אינכם מודים לי על בשר גופכם ודמכם הדרך אכילת בשר ושתית יין?

ואנו משיבים לו יתברך: רבנו של עולם, איננו יכולים להודות לך כראוי כי אין לנו בית המקדש, ולא כהן, ולא קרבנות, ולא נסוך היין, ואם רצונך שגודה לך - יודך הדין! השב שכינתך לציון עירך וסדר העבודה לירושלים ושם נעלה ונשתחוה לפניך ונודה לך ביתך שאת וביתך עוז.

ועל כך נאמר "דום לה" והתחולל לו", כלומר שברך כלל אנו מודים כפינו ובעת אכילתנו לה, אבל בתשעת הימים אנו 'דומים' מאכילת בשר ומשתית יין, כדי שהקב"ה 'יחולל' לנו את הגאולה השלמה.

מתאנה היא תפילת ההודאה; והתפלות הם כנגד הקרבנות, ולכן הקב"ה מתאנה גם לך שבעסק בתורת הקרבנות ונבא מהם להפדת הטוב כלפי ה' על חסדיך שבאברי גופנו, שזו היא תפלה של תענוג גדול לפני ה', כמו שאמר על עבודת הקרבנות שהיא "אשה ריח ניוחח לה".

וכמו כן הקב"ה אוהב את התורה שאנו לומדים בעת אכילת הבשר ושתית היין, שאנו באים על ידם להודאה לה' על בשר גופנו ואבריו ועל דמינו הדומה בצבעו לצבע היין, וכמו שאמר שלמה מלכנו: "צדיק אכל לשבע נפשו", כלומר שאכילת הבשר משביעה את נפשו בכנה של הקרת הטוב לה' על אברי גופו ודמו שנקדים בהם הדרך הבשר והיין, והקב"ה מתענג מהם.

וכן נטילת הידים קודם האכילה מזכירה לנו את רחיצת הידים של הכהנים בבית המקדש, אם כן כל אכילתנו מזכירה לנו את עבודות בית המקדש, ששם שעבודות בית המקדש תכליתם להביא אותנו להודאה לה', כמו שכתוב על בית המקדש "כי ביתי בית תפלה", כך כל אכילתנו אמורה להביא אותנו להודאה לה'.

כשאין בשר אוכלים מעדנים!?

יצא לחיים ומיד משיך להתעסק במכשיר הטמא שבגידו, נגש אליו אותו אדם ואמר לו:

אתה זוכר שהיית נתון בסכנת חיים ויצאת לחיים אם כן ראוי לך להודות לה', ואותו אדם התעשת רק לאחר כמה רגעים לשמוע את דבריו והתיחס אליהם בקרירות, ואמר: נכון, נכון, ונכר היה שאינו חש הכרת הטוב לה', כי המכשיר הטמא שבגידו מעביר אותו על דעתו רח"ל.

מה התועלת בכך שאדם לא אכל בשר בימים אלו אבל הוא אכל את בשר חברו וקובר את רוחו בכיונות ובחלישות הדעת שגורם לו! וכמו כן צריך להתעורר בימי בין המצרים לטהר את הבית מקלי הטכנולוגיה הטמאים שמהם תוצאות כל הרעות.

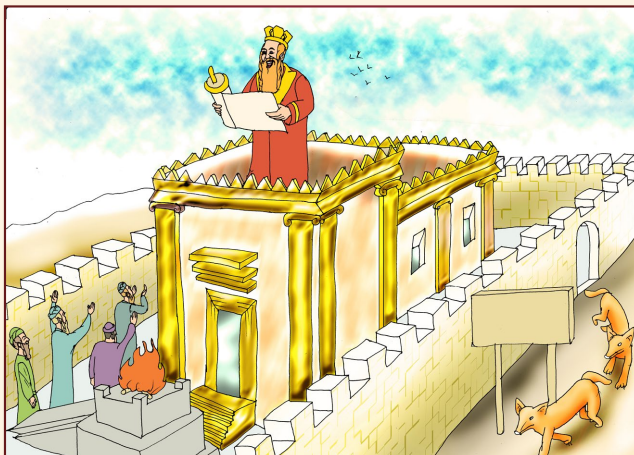
יסורים מעוררים?

וספר לי יהודי מחו"ל, שהוא מכיר אדם שלקה בנגיף הקורונה ועמד בסכנת חיים, ובנסי ה'

והחכם מבין מדעתו, שכשם שגורו על הבשר והיין שהם מאכלים המענגים את האדם וגורמים לו הודאה גדולה לה', כך יש להמנע מפרותיהם ופירותיהם של מאכלים המענגים, ולא להתאמץ למצא בתשעת הימים תענוגות אחרות הגדולות עוד יותר מבשר ומיין.

וביותר מקך צריך להקפיד ביותר בימים אלו לעשות בך הבית ולטהר את עצמנו מנבול פה ומלבוות חילה את החברים ובני הבית, כי

מתיקות הגאולה

על כך ועוד במאמר: 'להנות מזי המלך' ובמאמר: להפסיק מלהודות לה'!

בציור שבכותרת הגליון: אנו מבחינים ביהודי שאוּעק הודאה לה' בעת שמחת ברית המילה של בנו שנוּלד לו כעבור שש שנים.

איזה צער נעשה לו לאחר הברית, ואיך הוא נחלץ ממנה? על כך תקראו במדור 'מתיקות הנסים'.

בציור שלפנינו: אנו חוזים בגאולה כאשר משיח עומד על גג בית המקדש ומכריז הסברים נפלאים על תורתנו הקדושה, ומגלה לעם ישראל את אהבת ה' הגדולה כלפיו המתגלית במצוות התורה, והיא נרמזת גם אנו אהבה לה' דרך קיום המצוות, ומגלה לעם ללמד ממדותיו הטובות של הבורא הטמונות בכל מצוה שבתורה - מה שלא יזכירנו לגלות בימות הגלות. היא כביכול נכריה את הקב"ה לגאל אותנו במהרה? מדוע המשיח ידאג להביא את דיני התורה לאהבת ה' ולגלות טובות, ומה רע בלמוד התורה לפי פשוטו ובקיום המצוות לפי הלכותיהן בלבד?

נמצא שאפילו היסורים הגדולים לא יעוררו את האדם לתשובה אם הוא לא יעורר את עצמו, כמאמר הלל: 'אם אין אני לי - מי לי'. ומנה אנו

למדים שלא יועיל לנו לפגוע בחברינו ולהוכיחם בלשון קשה כדי להשיבם לדרך הישר, אלא הדרך הוא להאיר להם פנים ולגלות להם את

מתקנות וערכות דרך ה' ותורתו, כדי שמתקנות זו תהיה להם במקום הערכות השקרתית של תאוות עולם הזה, וכך יאותרו לשוב לדרך הישר.

מי הוא 'עובד עבודה זרה' בימנו?

בית המקדש ראשון נחרב בגלל שעבדו עבודה זרה, ועלינו לדעת שעבודה זרה אינה רק להשתחוות לעץ ולאבן, אלא עבודה זרה פרושה כל דבר שאדם משעבד לו.

שיכול להיות טוב, אם אדם משעבד לו הוא נקרא עובד עבודה זרה.

וכמו שעץ ואבן יכולים לשמש את האדם לדבר מצוה, וכשאדם משתעבד להם הוא נקרא עובד עבודה זרה - כך גם כל דבר

ובפרט כלי הטכנולוגיה הטמאים שאדם משתעסק בהם נעשה משעבד להם - הם הם העבודה זרה הגדולה ביותר, ואמנם חכמינו ז"ל כבשו ובטלו את היצר הרע של עבודה זרה של עץ ואבן שהוא יצר הרע טפשי בלא

שכל, אבל בדורנו קם היצר הרע של עץ הדעת ועורר יצר של עבודה זרה שכלי, שהוא המחשב וכלי הטכנולוגיה.

ואדם שיש לו תמימות, קל לו שלא לבחור ביצר הרע של השכל המחשבי; אבל מי שיש לו שכל, הוא מסכן לבחור בעבודה זרה זו, לכן לבעלי השכל ראוי להזהר ביותר שלא לפול ברשת זו.

ש"ת מתוק

שאלה: ישנם הרבה גופי תורה של אהבת ה' ונקרבתו שאינם כתובים במפורש בתורה, אלא ברמזים, כגון במצוות תפילין שהקב"ה לא פרט לנו את הדעת שטמונה בהם - שצריך לבוא על ידם להקרת הטוב לה' על הלב, המת, הדם וכל האיברים?

תשובה: שתי סבות בדבר: א. מצד האדם, שבטבעו אינו מסגל לשמוע, שמי שהטיב לו מזכיר לו את כל הטובות שהוא עשה עמו ומחילו להכיר לו עליהם טובה. לכן הקב"ה מזכיר לנו בתורה רק את יציאת מצרים שהוא חסד שנעשה לאבותינו ואנו נהנים מכה, אבל מהחסד הזה אנו צריכים להשכיל ולקיים "ובחירת בחיים" - לבחור בדרך ה', להפיר בחסדים שיש לנו בכל יום שהם גדולים כיציאת מצרים, כחסד בריאות הלב והאיברים, שעל ידם אנו קיימים.

ב. מצד הקב"ה, שהוא התענוג הגדול של הבורא יתברך שאנו בעצמנו נגלה את חסדיו שעלינו, ונכיר לו טובה עליהם אף על פי שאינו מצוה אותנו על כך, וכמו שאמרנו חז"ל (ברכות ב) שהמלאכים שואלים את הקב"ה מדוע הוא נושא פנים לישראל, הרי נאמר עליו יתברך: "אשר לא ישא פנים?" והקב"ה משיב להם: משום 'מדע כנגד מדע', שגם עם ישראל נושאים לו פנים בכך שמפירים לו טובה ומברכים אותו גם על פחות משעור של אכילה המחבי בהקרת הטוב על ידי ברכת המזון.

שאלה: מאחר והזאת הדם באה כהודאה לה' על הדם הזורם בגופנו, מדוע לא נצטוונו לנסף חלב על גבי המזבח כדי להודות לה' על חסד החלב שיש לנו לאכילה וממנו מתקים היגד בקטנותו?

תשובה: שתי תשובות בדבר: א. שמוזים את הדם שממנו נוצר החלב, ואף החלב עצמו שהאדם שותה נהפך בגופו לדם. אם כן בהזאת הדם הפאה כהודאה על הדמים שבגופנו, כלול הודאה על החלב.

ב. שהמזבח רומז ללבו של האדם כדאיאתא בתיקו"ז (דף קמ), והמזבח מרמז על קיום האדם, ועליו מוזים רק את הדם ומקריבים את הבשר - כי בשר הנוף ודמו הם המכרחים ביותר לקיום האדם, ואילו כלי חלב אדם יכול להתקיים. ואף על פי שלמעשה גם החלב מועיל לאדם, בכל זאת לא מנסכים אותו כלל, כדי להכיר בדרך כך בחסד שה' הפריד בגוף האדם בין החלב והדם - לבשרו - שלא ישפך דמו בגופו ויתערב בין אבריו, שאז חלילה היו נאבדים חיי.

אם כן, על הדם עצמו מודים לה' בדרך הזאת, ועל החלב מודים לה' בדרך כך שלא מנסכים אותו ולא מביאים אותו כלל על גבי המזבח - שהוא מקום הקרבת הבשר, שדרך זה מפירים בחסד ה' שהדם וכל הנוזלים שבגוף האדם לא נוגעים זה בזה, כלומר שאינם נשפכים בתוך גופו של האדם.

המשך מתיקות הניסים

מחפה שנכרו בקול גדול את ההודאה אליו, ובתהלים אנו אומרים "הללו את ה'", והללו הוא מלשון צעקה. אך דברי לא התקבלו באזניה, והיא אמרה לי: אבל מדוע אתה צועק? מעולם אבי לא נהג כן; ואני לא מענינת שתתנהג כך!

נסענו הביתה במונית, וכשעלינו את המדרגות הביתה והגענו למדרגה האחרונה, לפתע ארע דבר נורא אשתי פשוט מעדה ונפלה אחורה חמש עשרה מדרגות! כשראיתי שהיא מתפתלת מכאבים, הבנתי שחיבים להזמין אנשי הצלה. כשהם הגיעו הם הובילו אותנו עם התינוק החדש לבית החולים, שם גילו שנשברו לה כמה עצמות בגלל ובצלעות, והיא נארכה לעבר טופלים ויסורים קשים.

כעבור שלשה ימים חזרנו הביתה ועדן היא כאובה ומיסרת. לבית ברירה נסענו למקרת טוב

לבית החולים להבין מה פשר הכאבים, שם הרופאה אמרה שיתכן שהיא סובלת משבר בעמוד השדרה שמצריך ניתוח.

כשאשתי שמעה זאת, היא החלה לבכות ואמרה לי: לאידי לך את האמת: כבר בפעם שעברה כשהגענו לבית החולים הבנתי שפנוראה זה קרה לי עקב כך שזולתי בזעזעתי החודקה שלג שבנוראה לכן הצרכתי זלועה הרבה זעקות של כאב.

והיא המשיכה ואמרה: 'קעת, אני הייתי רוצה מאד לצעק צעקה של הודאה לה' על הבן שנתן לנו, ועל כך שתמיד הוא שמר על בריאותי, אך אינני יכולה לעשות זאת כי אני במקום שיש אנשים זרים. התפעלתי מאד מדבריה ואמרתי לה: 'ברור לי שקעת יעמדו לנו רחמי שמים שתתפאי בלי צרך בניתוח', ויחדיו אמרנו מזמור לתודה והודינו לה'

כפינו על הבן שזולד לנו ועל כל הטובות שנתן לנו במשך השנים, הודאה שנבעה מכל הלב.

לאחר מכן הרופאה ערכה בדיקה וחזרה עם תשובה מפתיעה ואמרה: 'קום שבר בעמוד השדרה, אך השבר הוא גבולי מאד, אם הוא היה גדול בעודך כמילימטר אחד - היה צריך ניתוח, אך כיון שהשבר הוא בגודל הגבולי הזה, היא לא צריכה ניתוח אלא רק הרבה מנוחה ובעזרת ה' זה יעבר.

כמוכן שמחנתנו היתה גדולה מאד, ועל אתר נעמדתי ונעקתי בקול רם: "הדו לה" כי טוב כי לעולם חסדו" כמו שעזקתי בברית, אלא שהפעם פניה של אשתי קרנו מאשר מהזעקה הזאת. ובחסדי ה' מעצבה הלב והשפתה, ותוך זמן קצר בנחם למשערה היא חזרה לבריאותה וליאתנה.

ג. ל. חיפה

כשקוראים בתורה בתחלת פרשת "ואתחנן" את תפקדתי של משה שבקש להכנס לארץ ישראל, ראוי לבון לבקש מדי יתברך שנוכח לדירה בעולם הזה ובעולם הבא מתוך בריאות ויללא שום צעה

מאמר השבוע - ואתחננו על עולם הבא